

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **O. H.**, bývajúcí v T., zastúpený JUDr. M. M., advokátom v N., proti žalovanej : **O.**, so sídlom T., zastúpená JUDr. P. K., advokátom v N., **o zaplataenie 506,50 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7 C 157/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. mája 2012 sp. zn. 9 Co 78/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 9. februára 2012 č.k. 7 C 157/2011-59 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanej zaplataenia sumy 506,50 € s príslušenstvom, titulom náhrady za nevyčerpanú dovolenku. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca pracoval u žalovanej ako hlavný kontrolór obce na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2008 v znení Dodatku k pracovnej zmluve zo dňa 11.3.2009 a pracovný pomer trval do 31.1.2011, kedy bol skončený dohodou o skončení pracovného pomeru. Žalobca bol riadne zvolený do funkcie hlavného kontrolóra obce. Žalobca v návrhu vychádzal z toho, že na neho ako zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje kolektívna zmluva, podľa ktorej má nárok na dovolenku v rozpätí 30 dní ročne. Žalovaná mu však nepriznala dovolenku v rozpätí 5 pracovných dní za rok 2009 a 5 dní aj za rok 2010 v zmysle vyššej kolektívnej zmluvy, nakoľko sa na kontrolóra obce kolektívna zmluva nevzťahuje a má nárok na 25 dní dovolenky v zmysle Zákonníka práce. Postavenie i plat hlavného kontrolóra sú upravené v § 18a a § 18c zákona č. 369/1990 Zb. s tým, že ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na neho všetky práva a povinnosti ostatného vedúceho zamestnanca podľa osobitného predpisu – zákon č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme. Keďže

plat hlavného kontrolóra je špeciálne upravený v tomto zákone, je zrejmé, že sa na neho nevzťahuje zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní, ktorý to aj výslovne vymedzuje v § 3 ods. 1 písm.a/. Podľa § 103 ods. 2 Zákonníka práce je výmera dovolenky v prípade žalobcu vo výmere 25 dní. Okrem toho poukázal na čl. 1 bod 3 kolektívnej zmluvy, kde je uvedené, že obsahom kolektívnej zmluvy je priaznivejšia úprava pracovných podmienok vrátane platových podmienok a podmienok zamestnávania. Keďže kolektívna zmluva upravuje aj priaznivejšie platové podmienky je zrejmé, že sa nemôže týkať hlavného kontrolóra, ktorý má platové podmienky upravené v osobitnom zákone č. 369/1990 Zb.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. mája 2012 č.k. 9 Co 78/2012-81 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v sume 50,99 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet JUDr. P. K.. Odvolací súd sa plne stotožnil s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukázal ako na správne. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že pracovnoprávne vzťahy hlavného kontrolóra a obce ako jeho zamestnávateľa sa spravujú Zákonníkom práce. Kolektívna zmluva vyššieho stupňa sa vzťahuje na zamestnancov odmeňovaných podľa zákona č. 553/2003 Z.z., pričom uvedený zákon sa nevzťahuje na hlavného kontrolóra obce, preto ani kolektívna zmluva sa na neho nevzťahuje. Jeho postavenie a pracovnoprávne práva a povinnosti sú spravované zákonom č. 369/1990 Zb., zákonom č. 552/2003 Z.z. a Zákonníkom práce. V zmysle § 103 ods. 2 Zákonníka práce je výmera dovolenky 25 dní, ktorá bola žalobcovi zo strany žalovanej počas pracovného pomeru každý rok riadne poskytnutá, preto je jeho návrh nedôvodný.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Navrhol zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a priznať mu žalobnú istinu s príslušenstvom, alternatívne zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zastáva názor, že v tomto prípade sa jedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a to aj napriek tomu, že odvolací súd vo výroku napadnutého rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania. Nemožno sa stotožniť s názorom prvostupňového ani odvolacieho súdu, že na žalobcu sa nevzťahuje kolektívna zmluva vyššieho stupňa.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 17. augusta 2011, kedy bola žaloba podaná na Okresnom súde Topoľčany, bola minimálna mzda podľa § 1 písm.a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z. 317 € a jej trojnásobok teda predstavoval sumu 951 €. Žalobná suma 506,50 € teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde. Dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. nie je teda prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Žalobca namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo je dovolacím dôvodom podľa § 237 písm.f/ O.s.p., predmetnú vadu však bližšie nekonkretizoval. Dovolací súd vadu konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. nezistil.

Dovolateľ namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová